	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.- Pt. 8^{00}-16^{00}	Pn.- Pt. 8^{00} - 15^{30} Rezerwacja internetowa akt bip.warszawa.wsa.gov.pl	Pn.- Pt. 8^{00}-16^{00}
Telefon	22 553 70 70 Radom 48 368 99 08	Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21 Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37 Wydz. VIII Radom 48 368 99 18	ePUAP /wsa_waw/SkrytkaESP
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl		
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	

Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: bip.warszawa.wsa.gov.pl zakładka **E – TERMINARZ**

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
WYDZIAŁ IV
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Dnia 13 grudnia 2023 r.
Sygn. akt IV SA/Wa 2067/23

W odpowiedzi należy podać sygnaturę akt sądu

Adw. Maciej Górski
Kancelaria Adwokacka
Pełnomocnik Lyudmyla Kozlovska

ul. Mokotowska 57 lok. 4
00-542 Warszawa

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 28 listopada 2023 sekretariat Wydziału IV Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Panu jako Pełnomocnikowi skarżącego odpis wyroku wraz z uzasadnieniem z dnia 28 listopada 2023 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

Monika Bątogowska
Referent

Sygn. akt IV SA/Wa 2067/23

ODPIS

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Jarosław Łuczaj (spr.)
Sędziowie	Sędzia WSA Monika Barszcz
	Sędzia WSA Anita Wielopolska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym
w dniu 28 listopada 2023 r.
sprawy ze skargi Lyudmyly Kozlovskiej
na postanowienie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia 5 lipca 2023 r., nr DL.WWC.4171.963.2018.AK
w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia o żądanej treści

1. uchyla zaskarżone postanowienie i utrzymane nim w mocy postanowienie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia 16 marca 2023 r., nr DL.WWC.4171.963.2018.PK;
2. zobowiązuje Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do wydania Lyudmyle Kozlovskiej zaświadczenia, że jej dane nie figurują w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany – w terminie 14 (czternastu) dni od doręczenia odpisu prawomocnego wyroku z aktami sprawy;
3. zasądza od Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na rzecz Lyudmyly Kozlovskiej kwotę 614 (sześćset czternaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W WARSZAWIE
Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Monika Bałogowska
Referent

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2023 r., nr DL.WWC.4171.963.2018.AK, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców (dalej: Szef Urzędu lub organ) utrzymał w mocy rozstrzygnięcie własne, wydane na skutek wniosku Lyudmyly Kozlovskiej (dalej: cudzoziemka, strona lub skarżąca) o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej postanowieniem z dnia 16 marca 2023 r., nr DL.WWC.4171.963.2018.PK, dotyczącym odmowy wydania zaświadczenia o żądanej treści oraz zaświadczającym, że jej dane figurują w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany (dalej: wykaz) z terminem obowiązywania wpisu do dnia 26 lipca 2023 r. oraz zaświadczające, że dane strony nie znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen (dalej: SIS) do celów odmowy wjazdu.

Stan sprawy przedstawiał się następująco.

W dniu 31 sierpnia 2018 r. obywatelka Ukrainy, Lyudmyla Kozlovska wystąpiła do Szefa Urzędu z wnioskiem o usunięcie jej danych osobowych umieszczonych w wykazie oraz w SIS.

Postanowieniem z 1 października 2018 r. organ odmówił cudzoziemce wykreślenia jej danych z wykazu oraz z SIS, a strona złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w następstwie czego postanowieniem z 20 listopada 2018 r. Szef Urzędu utrzymał w mocy rozstrzygnięcie o odmowie usunięcia danych cudzoziemki z wykazu oraz z SIS.

Strona wniosła skargę na ww. postanowienie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt: IV SA/Wa 521/19, uchylił je oraz poprzedzające je postanowienie z 1 października 2018 r. Sąd wskazał, że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy Szef Urzędu jest zobligowany do powtórnego przeanalizowania zgromadzonego materiału dowodowego w kontekście zaistnienia przesłanek z art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (ówcześnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 2206, ze zm.; dalej: ustawa o cudzoziemcach) i do ewentualnego uzyskania dodatkowych informacji od organu wnoszącego o umieszczenie danych strony w wykazie. Dopiero po ich uzyskaniu organ miał dokonać ponownej analizy, co miało skutkować ponownym wydaniem rozstrzygnięcia w sprawie o odmowie wydania zaświadczenia o treści żądanej lub usunięcia danych cudzoziemki z wykazu i z SIS. W uzasadnieniu wyroku wskazano dodatkowo, że – po zapoznaniu się z informacjami zawartymi w

dokumencie objętym klauzulą „tajne" oraz pozostałym materiałem dowodowym, nadesłanym przez Szefa Urzędu – Sąd stwierdził, że w oparciu o informacje zawarte w tym dokumencie nie można przyjąć, iż zaistniała podstawa do dokonania wpisu do wykazu oraz do SIS. Zdaniem Sądu, zawarte w tym dokumencie informacje są bardzo ogólnikowe i nie pozwoliły na jednoznaczne przyjęcie, że została spełniona przesłana zawarta w art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach, tj., że umieszczenia w wykazie i SIS wymagają względy bezpieczeństwa państwa. Inaczej rzecz ujmując, informacje zawarte w dokumencie objętym klauzulą tajności, jak również zgromadzone w sprawie nie wskazują, że Lyudmyla Kozlovska stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa, a tylko w takim wypadku zasadnym byłoby ujęcie jej danych w wykazie oraz w SIS. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 9 lipca 2019 r.

Po zrealizowaniu wytycznych Sądu, 9 stycznia 2020 r. organ wydał kolejne postanowienie, w którym odmówił cudzoziemce wydania zaświadczenia o treści żądanej, a ona złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, wobec czego postanowieniem z 30 kwietnia 2020 r. Szef Urzędu utrzymał w mocy to rozstrzygnięcie.

Cudzoziemka złożyła kolejną skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z 29 stycznia 2021 r., sygn. akt IV SA/Wa 2176/20, uchylił postanowienie z 30 kwietnia 2020 r. oraz poprzedzające je postanowienie z 9 stycznia 2020 r. Szef Urzędu wniósł od powyższego rozstrzygnięcia do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargę kasacyjną, która została oddalona wyrokiem z 22 marca 2022 r., II OSK 1214/21.

Po zapoznaniu się z dokumentem o klauzuli „tajne" Naczelny Sąd Administracyjny podtrzymał stanowisko zawarte w wyroku Sądu I instancji, a dodatkowo wskazał, że przy ponownej analizie sprawy konieczne jest odniesienie się do okoliczności, które „wskazywane przez skarżącą są umiejscowione w czasie już po wydaniu zaskarżonego postanowienia to jednakże mają związek z okolicznościami, które miały miejsce wcześniej. Mogą, więc mieć znaczenie dla oceny podstaw faktycznych umieszczenia danych skarżącej w wykazie". Chodzi tu o umorzenie śledztwa wobec strony przez odpowiednie organy Republiki Mołdawii, a także udzielenie statusu uchodźcy Mukhtarowi Ablyazovowi przez Republikę Francuską. Dodatkowo zasadne jest dokonanie ustaleń okoliczności faktycznych wydania cudzoziemce tytułu pobytowego w UE (Królestwo Belgii).

Następnie 16 marca 2023 r., Szef Urzędu wydał kolejne postanowienie odmawiające cudzoziemce wydania zaświadczenia o treści żądanej, ona zaś złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, wnosząc o uchylenie tego postanowienia w całości, usunięcie jej danych z wykazu i wydanie stosownego zaświadczenia w tym zakresie zgodnego z wnioskiem z 31 sierpnia 2018 r.

Po rozpatrzeniu wniosku i zbadaniu akt sprawy postanowieniem z 5 lipca 2023 r. organ podtrzymał stanowisko zawarte w postanowieniu z 16 marca 2023 r.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia, po przywołaniu treści art. 435 ust.1 pkt 4, art. 435 ust. 2, art. 438 ust. 1 pkt 8, art. 444 ust. 1 i ust. 2, art. 445, art. 447 ust. 1, 447 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach oraz art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (ówcześnie: Dz. U. z 2023 r. poz. 259), Szef Urzędu stwierdził, że brak jest podstaw do uchylenia postanowienia wydanego w I instancji, albowiem zarzuty skierowane przeciwko niemu we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie są zasadne, jak również postanowienie to nie zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa materialnego, ani przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Dalej organ wyjaśnił, że obecnie prowadzone przez niego postępowanie administracyjne miało na celu weryfikację legalności wpisu danych cudzoziemki do wykazu, na skutek uchylenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z 29 stycznia 2021 r., sygn. akt IV SA/Wa 2176/20, postanowień z 30 kwietnia i 9 stycznia 2020 r., który był zaskarżony skargą kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, oddaloną wyrokiem z 22 marca 2022 r., II OSK1214/21. Wskazał, że wydane postanowienia oparte były o posiadany niejawny materiał dowodowy, dostarczony przez organ wnioskujący o umieszczenie danych cudzoziemki w wykazie, a dane te zostały umieszczone ze względów ochrony bezpieczeństwa państwa. Podkreślił również, że pierwotnie dane cudzoziemki, zgodnie z art. 443 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, zostały przekazane do SIS do celów odmowy wjazdu. W związku z posiadanym przez cudzoziemkę tytułem pobytowym na terytorium Królestwa Belgii, nr B372672683, ważnym do 28 maja 2024 r. (karta pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej), po przeprowadzeniu konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz. Urz. UE L 239

z dnia 22 września 2000 r., str. 19, ze zm.), jej dane zostały w dniu 13 czerwca 2019 r. usunięte z SIS. W związku z tym przedmiot sprawy określonej w art. 444 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach uległ zawężeniu i dotyczył jedynie kontroli legalności wpisu danych cudzoziemki do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany.

Organ wskazał, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie IV SA/Wa 2176/20, a następnie Naczelny Sąd Administracyjny – dokonał kontroli nie tylko samej poprawności formalnej takiego postanowienia, ale również – co szczególnie istotne – również merytorycznej poprawności wpisu danych do wykazu. W tym celu Sądy zapoznały się nie tylko z jawną częścią akt administracyjnych, ale również z dokumentem niejawnym o klauzuli „tajne", który stanowił podstawę uznania przez Szefa Urzędu, iż dane powinny zostać umieszczone ze względów bezpieczeństwa państwa.

Konsekwencją tej analizy był wniosek Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego podtrzymany stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, że przy ponownej analizie sprawy konieczne było odniesienie się do okoliczności, które wskazywane przez skarżącą, jako umiejscowione w czasie już po wydaniu zaskarżonego postanowienia, to jednakże mają związek z okolicznościami, które miały miejsce wcześniej. Mogą, więc mieć znaczenie dla oceny podstaw faktycznych umieszczenia jej danych w wykazie. Dodatkowo, według Naczelnego Sądu Administracyjnego, zasadne było dokonanie ustaleń okoliczności faktycznych wydania cudzoziemce tytułu pobytowego w UE (Królestwo Belgii). W pozostałym zakresie zarzutów skargi Sąd uznał je za niezasadne, względnie uznał, iż wskazywane uchybienia przepisom prawa pozostawały bez wpływu na wynik sprawy.

Odnosząc się art. 153 ppsa organ stwierdził, że ocena prawna dokonana w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 29 stycznia 2021 r., potwierdzona wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z z dnia 22 marca 2022 r. wskazuje na to, iż uznano wadliwość wydania obu postanowień, a w konsekwencji również dokonanej przez organ kontroli merytorycznej podstawy prawnej wpisu danych strony do wykazu. Wskazał, że nie dostrzeżono, aby uchylone postanowienie obarczone było jakimikolwiek innymi wadami, które byłyby istotne i w związku z tym przemawiały dodatkowo w świetle art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ppsa za jego uchyleniem. Szef Urzędu zrealizował wskazania Sądu i zwrócił się do organu wnioskującego o odniesienie się do okoliczności wskazanych przez Sąd. W wyniku tego wystąpienia

Szef Urzędu uzyskał nowy materiał dowodowy, stanowiący dokument niejawny. Stwierdził, że dokument ten zawiera szereg konkretnych informacji o faktach dotyczących bezpośrednio cudzoziemki. Analiza treści tego dokumentu, w ocenie organu prowadzi jednak do wniosku, iż istnieje szereg okoliczności faktycznych, które w całokształcie wskazują na to, iż względy bezpieczeństwa państwa przemawiają za tym, aby dane cudzoziemki w dalszym ciągu znajdowały w wykazie, a zatem, że zachodzi podstawa materialnoprawna wpisu do wykazu wynikająca z art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach. Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach organ odstąpił od uzasadnienia faktycznego, które bezpośrednio nawiązywałoby do treści tego dokumentu. Wskazał jednak, że dokument ten zawiera informacje, które uzasadniają wpisanie danych cudzoziemki do wykazu. W związku z zarzutami proceduralnymi wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy organ wskazał, że skutkiem prawomocnego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 29 stycznia 2021 r. i wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 marca 2022 r. było ponowne otwarcie postępowania prowadzonego w przedmiocie określonym w art. 444 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, bowiem wyrok ten nie skutkował bezpośrednio usunięciem danych z wykazu, lecz koniecznością – w warunkach określonych przez ocenę prawną i wskazania, co do dalszego toku postępowania – ponownej kontroli merytorycznej wpisu. Szef Urzędu był obowiązany do tego, aby dokonać kontroli tego wpisu po zwrocie akt administracyjnych wraz z prawomocnym wyrokiem. Gdyby organ doszedł do przekonania, iż brak jest nowych dowodów wskazujących na okoliczności istotne z punktu widzenia podstawy umieszczenia danych w wykazie, określonej w art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach, oraz nie zachodzą inne okoliczności, które skutkować powinny umieszczeniem danych cudzoziemki w świetle art. 435 ust. 1 tej ustawy, powinien był dane z wykazu niezwłocznie usunąć. Gdyby zaś – w wyniku realizacji wskazań, co do dalszego postępowania – pozyskał nowe materiały, które poddane ocenie prowadziłyby do przyjęcia, iż istnieje stan odpowiadający elementom hipotezy normy prawnej dekodowanej z art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach – powinien był wpis utrzymać, dając temu wyraz poprzez wydanie kolejnego postanowienia odmawiającego wydania zaświadczenia o treści żądanej, tj. zaświadczenia, że dane cudzoziemki nie znajdują się w wykazie. Zaistniał drugi z tych przypadków. Szef Urzędu wystąpił zgodnie z wytycznymi zawartymi w wyroku do organu, który pierwotnie wnioskował o umieszczenie danych cudzoziemki w wykazie, o przesłanie

materiału istotnego z punktu widzenia podstawy umieszczenia danych w oparciu o art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach, a także do odniesienia się w nim do wytycznych Sądu, uzyskując taki materiał.

Dodatkowo organ wskazał, że zgodnie z wytycznymi Sądu przeprowadził postępowanie wyjaśniające mające na celu uzyskanie informacji, co do okoliczności uzyskania przez cudzoziemkę tytułu pobytowego w Królestwie Belgii, skutkiem czego było usunięcie jej danych z SIS. Stwierdził, że wydając tytuł pobytowy strona belgijska nie dysponowała żadnymi informacjami o charakterze niejawnym, dotyczącymi strony i brak było możliwości dokonania na ich podstawie oceny zasadności wydania cudzoziemce tytułu pobytowego, dlatego powoływanie się na okoliczność uzyskania tego tytułu w innym państwie członkowskim w kontekście oceny zasadności dokonanego przez Szefa Urzędu wpisu danych cudzoziemki do wykazu ze względu na zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa, nie znajduje żadnego uzasadnienia. Fakt wydania tytułu pobytowego przez organ wydający decyzję, który nie dysponował materiałami, którymi dysponowały w Polsce organy – wnioskujący o wpis do wykazu i dokonujący tego wpisu, może prowadzić do wniosku, że to wydanie tytułu pobytowego cudzoziemce mogło być dokonane w oparciu o niekompletny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

Dlatego wobec dokonania tychże ustaleń faktycznych zasadne było utrzymanie dalszego obowiązywania wpisu danych cudzoziemki w wykazie, co w konsekwencji skutkowało koniecznością wydania postanowienia stanowiącego wyraz ponownego uznania przez Szefa Urzędu, iż żądanie usunięcia jej danych z wykazu nie ma podstawy prawnej.

W związku z powyższym, odnosząc się do zarzutów zawartych we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy organ stwierdził, że nie doszło do naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, jak również zarzut naruszenia art. 217 § 1 i 2 pkt 2 oraz art. 219 kpa należało uznać za niezasadny.

Organ stwierdził, że nie był również zasadny zarzut naruszenia art. 444 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 435 ust. 1 pkt 4 i art. 443 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach.

Jeszcze raz podkreślił, że akta sprawy zostały w toku ponownie prowadzonego postępowania wzbogacone o wspomniany już nowy materiał niejawny, pochodzący od organu, który pierwotnie wnioskował o umieszczenie danych cudzoziemki w wykazie. Dokument ten, z uwagi na charakter jego treści nie mógł podlegać ujawnieniu wobec cudzoziemki, ani działających w jej imieniu pełnomocników, czy w

formie bezpośredniego zapoznania z tym dokumentem, czy to poprzez analizę jego treści w uzasadnieniu postanowienia z 16 marca 2023 r. (podobnie jak w aktualnym uzasadnieniu). Wskazał, że niemożność zapoznania się z całością zgromadzonego materiału dowodowego, leżącego u podstaw wydania zaskarżonego aktu administracyjnego, stanowi rodzaj ograniczenia uprawnień procesowych strony postępowania, jednakże w przypadku takim, jak w niniejszej sprawie ograniczenie to miało swoje oparcie w obowiązującym porządku prawnym i było uzasadnione.

Organ dodał, że zgodnie z art. 133 § 1 ppsa, sąd wydaje wyrok po zamknięciu rozprawy na podstawie akt sprawy, chyba że organ nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 54 § 2. Przez akta sprawy należy rozumieć także akta administracyjne zawierające materiał dowodowy zgromadzony przez organy administracji publicznej w toku całego postępowania toczącego się przed wymienionymi organami. Sąd bierze ponadto pod uwagę fakty powszechnie znane, a także dowody uzupełniające z dokumentów, o których mowa w art. 106 § 3 ppsa. Podkreślił także, że o ile uprawnienia procesowe cudzoziemki w związku z brakiem umożliwienia jej zapoznania się z częścią materiału dowodowego zostały ograniczone, o tyle nie przekreśliło to istoty tych uprawnień. Strona ma możliwość poddania zaskarżonego aktu, a w konsekwencji również wpisu jej danych do wykazu – kontroli sądowej, co też uczyniła. Dla jej efektywności, nawet w przypadku wniesienia skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego, nie jest wymagana jego znajomość wszystkich materiałów.

Organ stanął na stanowisku, że nie doszło w tej sprawie do naruszenia art. 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zaś ograniczenie zasady czynnego udziału strony w postępowaniu było w pełni usprawiedliwione.

Odnosząc się zaś do zarzutu rzekomego naruszenia art. 436 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach i art. 8 ust. 1 i 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności Szef Urzędu nie pominął faktu, iż cudzoziemka jest żoną obywatela polskiego. Zagadnienie to zostało obszernie wyjaśnione w uzasadnieniu postanowienia z 20 listopada 2018 r., zaś Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 521/19, nie uznał tej okoliczności za samodzielną przeszkodę do umieszczenia danych cudzoziemki w wykazie. Należy pamiętać, że ochrona życia rodzinnego nie ma charakteru bezwzględnego i to prawo konwencyjne może podlegać usprawiedliwionej w świetle art. 8 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

ingerencji, także jeżeli ta ingerencja miałaby być wynikiem stosowania takiego środka, jakim jest wpis danych cudzoziemca do wykazu. Wyrazem tego na gruncie prawa krajowego jest art. 436 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach, który nie ustanawia bezwzględnej przeszkody do umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie w przypadku, gdy ten jest małżonkiem obywatela polskiego. Ten przepis ustanawia wyjątki od tej ochrony i jednym z nich (lit. a) jest sytuacja, gdy wpisu wymagają względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej. Dodatkowo, w ocenie organu, ingerencja w prawo do poszanowania życia rodzinnego, w przypadku cudzoziemki przejawia się w niemożności jego prowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nie rozdzielenia, albowiem towarzyszy swojemu małżonkowi w Belgii, posiadając tam belgijska kartę pobytu, gdy ten korzysta na terytorium tego państwa z traktatowej swobody przepływu osób jako pochodnej obywatelstwa Unii.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się Lyudmila Kozlovska, reprezentowana przez radcę prawnego, wywodząc skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i zarzucając mu naruszenie:

1) art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 kpa w związku z art. 153 ppsa, poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego oraz jego nieprawidłową ocenę – w sposób niezgodny z oceną prawną i wskazaniami zawartymi w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 29 stycznia 2021 r., sygn. akt IV SA/Wa 2176/20 oraz wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 marca 2022 r., II OSK 1214/21 – dokonaną z naruszeniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, polegającą na błędnym przyjęciu – i powieleniu w tym zakresie błędnych ustaleń zawartych w postanowieniu organu z 16 marca 2023 r. – że wjazd lub pobyt skarżącej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa, w tym brak odniesienia się do okoliczności wskazywanych w toku sprawy przez skarżącą, w tym umorzenia wobec niej śledztwa przez odpowiednie organy Republiki Mołdawii, a także udzielenia statusu uchodźcy Mukhtarovi Ablyazoyowi przez Republikę Francuską, niezgodnie z wytycznymi zawartymi w wyrokach Sądów, które wiązały organ, jak również całkowite pominięcie wniosków dowodowych złożonych wraz z

wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, z których wprost wynika m.in. fakt uchylenia przez Parlament Mołdawii tzw. „raportu mołdawskiego";

2) art. 8 § 1, art. 11 oraz art. 124 § 2 kpa w związku z art. 153 ppsa, poprzez powielenie błędu zawartego już w postanowieniu z 16 marca 2023 r. i nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia postanowienia, w sposób niezgodny z oceną prawną i wskazaniami zawartymi wyrokach Sądów, polegające na nie zawarciu w uzasadnieniu postanowienia informacji, dlaczego zgłoszone w sprawie przez skarżącą wnioski dowodowe, umiejscowione w czasie już po wpisaniu jej danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, jednak mające związek z okolicznościami, które miały miejsce wcześniej, nie doprowadziły organu do przekonania, że skarżąca nie zagraża bezpieczeństwu państwa, mimo że informacje te nie są objęte ochroną na zasadzie nieujawnienia dokumentów dotyczących wpisu i stanowią jawną część materiału dowodowego;

3) art. 10 § 1 i 2 w związku z art. 81 kpa, poprzez zaakceptowanie przez organ faktu, że przy wydawaniu postanowienia z 16 marca 2023 r. nie zawiadomiono skarżącej o zebraniu materiału dowodowego niezbędnego do wydania postanowienia oraz uniemożliwiono jej wypowiedzenie się, co do materiału dowodowego zebranego w jej sprawie, w tym w zakresie materiału jawnego, jak również nie udostępniono skarżącej akt sprawy na jej wyraźny wniosek przed terminem złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy;

4) art. 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez jego niezastosowanie i odstąpienie od sporządzenia uzasadnienia postanowienia dotyczącego okoliczności faktycznych wydanego rozstrzygnięcia (w zakresie materiału jawnego), co uniemożliwia wniesienie skutecznie środka odwoławczego i prawidłową sądową kontrolę zaskarżonego orzeczenia;

5) art. 217 § 1 i § 2 pkt 2oraz art. 219 kpa, poprzez odmowę wydania zaświadczenia, że dane skarżącej nie figurują w wykazie, pomimo ziszczenia się przesłanek usunięcia jej danych z wykazu i wydania zaświadczenia żądanej treści;

6) art. 444 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 435 ust. 1 pkt 4 oraz art. 443 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i odmowę usunięcia danych skarżącej z wykazu, pomimo że dane zostały tam umieszczone i są przechowywane z naruszeniem przepisów ustawy, albowiem wjazd i pobyt skarżącej

na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa;

7) art. 436 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach i art. 8 ust. 1 i 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i umieszczenie danych skarżącej w wykazie z pominięciem faktu, że jest ona żoną obywatela polskiego – Bartosza Kramka, a jej wjazd i pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie zagraża bezpieczeństwu państwa, czym dokonano nieuprawnionej ingerencji w prawo do życia rodzinnego i prywatnego skarżącej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia go poprzedzającego, a także o nakazanie niezwłocznego usunięcia danych cudzoziemki z wykazu. Ponadto, skarżąca wniosła o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wniósł o jej oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2492) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634; dalej: ppsa), uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem jej zgodności z prawem. Zakres tej kontroli wyznacza art. 134 § 1 ppsa, który stanowi, że sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, z zastrzeżeniem art. 57a tej ustawy. Przepis ten umożliwia, zatem sądowi wszechstronne i obiektywne zbadanie sprawy niezależnie od podniesionych zarzutów.

Rozpoznając sprawę w ramach wskazanych wyżej kryteriów Sąd stwierdził, że skarga zasługiwała na uwzględnienie, bowiem zaskarżona decyzja narusza prawo w stopniu skutkującym jej uchyleniem.

Skarga została rozpoznana zgodnie z art. 119 pkt 3 w związku z art. 120 ppsa w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym.

Przedmiotem zaskarżenia było postanowienie organu z 5 lipca 2023 r., utrzymujące w mocy jego postanowienie z 16 marca 2020 r. odmawiające wydania zaświadczenia o żądanej treści i zaświadczające, że dane skarżącej figurują w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium RP jest niepożądany z terminem obowiązywania wpisu do 26 lipca 2023 r. oraz zaświadczające, że dane strony nie znajdują się w SIS do celów odmowy wjazdu.

Niniejsza sprawa była już przedmiotem dwukrotnej kontroli tut. Sądu, który najpierw wyrokiem z 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 521/19, uchylił zarówno zaskarżone, jak i poprzedzające je postanowienie oraz wyraził oceny prawne i wskazania, co do dalszego postępowania w sprawie, a następnie wyrokiem z 29 stycznia 2021 r., sygn. IV SA/Wa 2176/20, również uchylił zaskarżone postanowienie z 30 kwietnia 2020 r., jak i poprzedzające je postanowienie z 9 stycznia 2020 r. Na skutek skargi kasacyjnej organu od wyroku z 29 stycznia 2023 r. sprawa była również rozpatrywana przez Naczelny Sąd Administracyjny (II OSK 1214/21), który również zawarł wytyczne dla organu, co do dalszego postępowania.

Zgodnie z art. 153 ppsa, ocena prawna i wskazania, co do dalszego postępowania wyrażone w ww. orzeczeniu Sądu wiążą w sprawie organy, których działanie było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

Mając powyższe na uwadze przedmiotem kontroli Sądu w niniejszej sprawie była również zgodność zaskarżonego postanowienia z ocenami prawnymi i wskazaniami zawartymi w wyroku Sądu z 29 stycznia 2021 r., sygn. IV SA/Wa 2176/20 i wytycznymi zawartymi w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, przy czym Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, podobnie jak organ, jest związany treścią tych wyroków.

Badając prawidłowość wydania wskazanego wyżej postanowienia Sąd doszedł do przekonania, że skarga jest zasadna, choć z większością zarzutów nie można się zgodzić. Zaznaczyć przy tym należy, że większa część zarzutów skargi jest w swej istocie identyczna z zarzutami skarżącej rozpoznanymi już przez w wyroku z 29 stycznia 2021 r. W tym zakresie, działając na podstawie art. 153 ppsa, Sąd w pełni podzielił oceny zawarte w powyższym wyroku i przyjął je jako własne.

Zaznaczyć również należy, że bezspornym jest, iż w związku z posiadanym przez cudzoziemkę tytułem pobytowym na terytorium Królestwa Belgii ważnym do 28 maja 2024 r. (karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej) jej dane zostały w

dniu 13 czerwca 2019 r. usunięte z SIS. W związku z powyższym, organ w tej części zaświadczył, że dane strony nie znajdują się w SIS do celów odmowy wjazdu.

Dlatego też w sprawie sporne pozostało więc figurowanie danych skarżącej w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium RP jest niepożądany.

Skarżąca domagała się wykreślenia swoich danych osobowych z wykazu wywodząc, że wpis ten został dokonany z naruszeniem przepisów ustawy o cudzoziemcach i naruszeniem zasady proporcjonalności.

Zgodnie z art. 434 ustawy o cudzoziemcach, Szef Urzędu ds. Cudzoziemców prowadzi wykaz cudzoziemców, których pobyt na terytorium Polski jest niepożądany. W wykazie umieszcza się dane cudzoziemca jeżeli zostanie spełniona co najmniej jedna z przesłanek zawartych w art. 435 ww. ustawy, tj.:

1. cudzoziemcowi została wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z orzeczonym zakazem wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zakazem wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen;

2. cudzoziemiec został skazany prawomocnym wyrokiem w:

a) Rzeczypospolitej Polskiej – za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe na karę grzywny lub karę pozbawienia wolności lub

b) innym państwie niż państwo obszaru Schengen – za przestępstwo stanowiące zbrodnię w rozumieniu prawa polskiego, lub

c) Rzeczypospolitej Polskiej lub innym państwie obszaru Schengen – za przestępstwo na karę pozbawienia wolności powyżej jednego roku;

3) wjazd lub pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany ze względu na zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską;

4) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej;

5) cudzoziemiec po uprzednim zatrzymaniu go w związku z przekroczeniem granicy wbrew przepisom prawa został przekazany do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.

6) cudzoziemiec został przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub

Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.

Natomiast stosownie do art. 435 ust. 2 ustawy, umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie może nastąpić bez jego wiedzy i zgody. Oznacza to, że ustawodawca, co do zasady, dopuścił możliwość prowadzenia postępowania bez udziału strony, której dotyczyły informacje.

Z kolei w art. 436 ust. 1 pkt 1-6 ustawy o cudzoziemcach przewidziano obligatoryjne wyjątki od dokonania wpisu na podstawie art. 435 ustawy. Jeżeli organ stwierdzi istnienie którejś z przesłanek wymienionych w art. 436 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy, ma obowiązek usunięcia umieszczonych danych – co z kolei wynika z jej art. 436 ust. 2.

Cudzoziemcowi, którego dane zostały umieszczone w wykazie lub SIS do celu odmowy wjazdu przysługuje prawo do żądania od Szefa Urzędu ds. Cudzoziemców udostępnienia mu informacji o umieszczeniu jego danych w wykazie lub SIS, ich sprostowania, gdy są niekompletne, nieaktualne lub nieprawdziwe, ich usunięcia, gdy zostały umieszczone lub są przechowywane z naruszeniem przepisów ustawy – co wynika z art. 444 ust. 1 ustawy. Wyjątek stanowi sytuacja, w której podstawą faktyczną wpisu była przesłanka z art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy. Wtedy – zgodnie z art. 444 ust. 2 ustawy, Szef Urzędu ma obowiązek odmowy udostępnienia informacji o podstawie faktycznej wpisu.

W niniejszej sprawie podstawę materialnoprawną do wydania zaskarżonego postanowienia stanowił art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy w związku z art. 438 ust. 1 pkt 8 ustawy o cudzoziemcach, tj. według organu umieszczenia w wykazie wymagają względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Z uwagi na treść art. 444 ust. 2 ustawy, organ odmówił udostępnienia informacji o podstawie wpisu i jego usunięcia, wskazując jednocześnie, że informacje, które legły u podstaw umieszczenia danych w wykazie są opatrzone klauzulą tajności.

Istotę sporu w rozpatrywanej sprawie stanowiły właśnie informacje zawarte w dokumencie niejawnym, na podstawie których organ doszedł do wniosku, że stanowią one podstawę do umieszczenia danych skarżącej w wykazie.

W wiążącym w niniejszej sprawie ww. wyroku z 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt. IV SA/Wa 521/19, Sąd wskazał, że w oparciu o informacje zawarte w dokumencie objętym klauzulą „tajne" oraz pozostałym materiale dowodowym nie można przyjąć,

iż zaistniała podstawa do dokonania wpisu do wykazu oraz do SIS, a informacje niejawne są bardzo ogólnikowe i nie pozwoliły na jednoznaczne przyjęcie, że umieszczenia w wykazie i SIS wymagają względy bezpieczeństwa państwa. Uchylając zaskarżone postanowienie Sąd zobowiązał wówczas organ do powtórnego przeanalizowania zgromadzonego materiału dowodowego w kontekście zaistnienia przesłanek z art. 435 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach i do ewentualnego uzyskania dodatkowych informacji od organu wnoszącego o umieszczenie danych skarżącej w wykazie cudzoziemców niepożądanych na terytorium RP i po ich uzyskaniu dokonania ponownej analizy pod kątem zasadności zgłoszonego żądania. Podobnie wydając wyrok z dnia 29 stycznia 2021 r., sygn. akt IV SA/Wa 2176/20, Sąd dysponował nowym dokumentem niejawnym, mającym być uszczegółowieniem poprzedniego, ale również uchylił zaskarżone postanowienie i postanowienie utrzymane nim w mocy.

Analiza akt sprawy wskazuje, że po raz trzeci rozpoznając sprawę celu Szef Urzędu zwrócił się do organu o przekazanie materiału, który mógłby stanowić podstawę ustaleń w przedmiocie faktów z punktu widzenia zastosowania art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach. W wyniku tego wystąpienia organ otrzymał nowy dokument o klauzuli „tajne" i w swoim rozstrzygnięciu wskazał, że informacje zawarte w nim zawierają szereg konkretnych informacji o faktach dotyczących bezpośrednio cudzoziemki, które w swym całokształcie wskazują, że względy bezpieczeństwa państwa przemawiają za tym, by dane cudzoziemki nadal figurowały w wykazie.

Sąd zapoznał się ze wszystkimi materiałami niejawnymi zebranymi w sprawie, również z ostatnim dokumentem o klauzuli „tajne" i stwierdził, że nie wynikają z nich okoliczności potwierdzające i uzasadniające przesłanki wpisu do wykazu.

Dodatkowo Sąd wskazuje, że od czasu poprzednich spraw zakończonych wyrokami z 16 kwietnia 2019 r. (IV SA/Wa 521/19) i 21 stycznia 2021 r. (IV SA/Wa 2176/20) okoliczności sprawy nie uległy zmianie, zwłaszcza na niekorzyść skarżącej. Przeciwnie, słusznie skarżąca podniosła, że organ w swym rozstrzygnięciu nie odniósł się do faktu umorzenia wobec niej śledztwa przez organy mołdawskie oraz udzielenia statusu uchodźcy Muhtarowi Ablyazovowi. Okoliczności te były podstawą wpisu skarżącej do wykazu. Racje ma skarżąca, że w zaskarżonym postanowieniu nie tylko nie odniesiono się do jawnego materiału dowodowego, który wprost został wymieniony w wyrokach tut. Sądu i Naczelnego Sądu Administracyjnego, lecz również nie skomentowano nawet nowych wniosków dowodowych skarżącej,

dołączonych do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z 12 kwietnia 2023 r., a z których wynika m.in. fakt uchylenia przez Parlament Mołdawii tzw. „raportu mołdawskiego". Organ ograniczył się jedynie do zwrócenia się do Szefa ABW o przesłanie nowego materiału dowodowego i to jemu nakazał odniesienie się do wytycznych Sądu, zapominając, że to na samym organie spoczywa obowiązek wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego w sprawie.

W ocenie Sądu organ naruszył przepisy postępowania administracyjnego i błędnie ocenił zebrany materiał dowodowy. Nie rozważył go w sposób wszechstronny. Organ ponownie wydał rozstrzygnięcie, opierając się jedynie na jednym dokumencie niejawnym, pomijając materiał dowodowy jawny znajdujący się w aktach administracyjnych sprawy.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, w okolicznościach faktycznych i prawnych niniejszej sprawy organ dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 kpa, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Ponownie, jak w przypadku poprzednio wydanego postanowienia – rację ma strona skarżąca wskazując, że doszło do naruszenia art. 8 § 1, art. 11 i art. 124 § 2 kpa w związku z art. 153 ppsa, poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia informacji, dlaczego zgłoszone w sprawie przez skarżącą wnioski dowodowe, umiejscowione w czasie już po wpisaniu jej danych do wykazu cudzoziemców, nie doprowadziły organu do przekonania, że skarżąca nie zagraża bezpieczeństwu państwa, mimo że informacje te stanowią jawną część materiału dowodowego. Wskazać, należy, że w aktach sprawy od czasu wpisu do wykazu znajdowały się wnioski dowodowe, które nie zostały wzięte pod uwagę przy ocenie materiału dowodowego pod kątem prawidłowości umieszczenia danych cudzoziemki w wykazie. Są to m.in. pismo z 23 listopada 2022 r, ale przede wszystkim nowe dokumenty złożone 12 kwietnia 2023 r. W ostatnim wniosku dowodowym skarżąca załączyła szereg dokumentów, w tym m.in.:

1) korespondencję e-mail z 7 marca 2019 r. urzędników belgijskiego ministerstwa spraw wewnętrznych, odpowiedzialnych za wydanie skarżącej prawa pobytu na terytorium Belgii, pochodzącą z akt belgijskich udostępnionych skarżącej (wraz z tłumaczeniem przysięgłym z języka francuskiego i angielskiego) na okoliczność braku udostępnienia stronie belgijskiej przez Polskę akt niejawnych skarżącej, mimo wielokrotnych próśb i przypuszczeń strony belgijskiej, że gdyby materiał niejawny

przemawiał za odmową przyznania skarżącej prawa pobytu na terytorium Belgii, to zostałby udostępniony;

2) raport nr 10 z dnia 1 lutego 2023 r. do projektu Decyzji Parlamentu w sprawie uchylenia Decyzji Parlamentu nr 251/2018 w sprawie raportu Komisji Śledczej w sprawie wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych ingerencji Fundacji „Otwarty Dialog" i jej założycielki Lyudmyly Kozlovskiej w sprawy wewnętrzne Republiki Mołdawii oraz w sprawie finansowania niektórych mołdawskich partii politycznych (wraz z tłumaczeniem przysięgłym z języka rumuńskiego);

3) komunikat Dyrekcji ds. Komunikacji i Public Relations Parlamentu Republiki Mołdawii z dnia 2 lutego 2023 r. informujący o uchyleniu Uchwały Parlamentu nr 251/2018 (wraz z tłumaczeniem przysięgłym z języka rumuńskiego) oraz innych artykułów prasowych – na fakt jednogłośnego uchylenia przez Parlament Mołdawii Decyzji Parlamentu nr 251/2018 w sprawie raportu Komisji Śledczej w sprawie wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych ingerencji Fundacji „Otwarty Dialog" i jej założycielki Lyudmyly Kozlovskiej w sprawy wewnętrzne Republiki Mołdawii oraz w sprawie finansowania niektórych mołdawskich partii politycznych oraz uznania, że tzw. „raport mołdawski" miał podłoże polityczne i stanowił szykanę wobec opozycyjnych partii politycznych;

4) kopię wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt XXV C 2578/19, z uzasadnieniem, zobowiązującego Macieja Wąsika do złożenia oświadczeń dotyczących przeproszenia Lyudmyly Kozlovskiej, Bartosza Kramka oraz Fundacji Otwarty Dialog z siedzibą w Warszawie za naruszenie ich dóbr osobistych, świadczącego o naruszeniu ich dóbr osobistych poprzez rozprzestrzenianie krzywdzących i nieprawdziwych informacji w mediach w zakresie źródeł finansowania Fundacji Otwarty Dialog, jej rosyjskich powiązań oraz w zakresie wzywania Polaków do przewrotu i rozlewu krwi, przez co postawił Lyudmylę Kozlovską, Bartosza Kramka oraz Fundację Otwarty Dialog w negatywnym świetle.

Analiza powyższych dowodów oraz fakt umorzenia śledztwa przeciwko skarżącej powinny doprowadzić organ do wniosku, że skarżąca nie zagraża bezpieczeństwu Państwa. Organ wydając postanowienie powinien odnieść się do powyższych dokumentów, a tymczasem bezrefleksyjnie pominął ten materiał dowodowy, nie odnosząc się do niego w uzasadnieniu, mimo że są to materiały świadczące na korzyść skarżącej.

Naruszenia w postępowaniu dowodowym doprowadziły do błędnej oceny stanu faktycznego, a w konsekwencji też naruszenia prawa materialnego tj. art. 435 ust.1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach i stwierdzenia, że są podstawy do umieszczenia danych skarżącej w wykazie ze względów bezpieczeństwa państwa.

Zaznaczyć też należy, że skarżąca jest Ukrainką, żoną obywatela polskiego. W Polsce przebywała od 2007 r., pierwotnie na podstawie wiz, a od 2009 r. na podstawie kart pobytu. Okolicznością notoryjną jest, że skarżąca od wielu lat jest zaangażowana w działania na rzecz praw człowieka w ramach działalności Fundacji „Otwarty Dialog", w której pełni funkcję Prezesa Zarządu. Fundacja ta zajmuje się przede wszystkim obroną praw człowieka i umacnianiem procesów demokratyzacji oraz praworządności na terenach państw postradzieckich. Podkreślić też trzeba, że od 2017 r. Fundacja podnosi również na forum międzynarodowym kwestię praworządności w Polsce, w szczególności w obszarze niezależności sądownictwa i respektowania praw obywatelskich. Skarżąca jest więc osobą zaangażowaną politycznie. Organy administracji nigdy wcześniej (tj. przez prawie 12 lat) nie miały wątpliwości, co do zasadności pobytu skarżącej na terytorium Polski oraz jej działalności, pomimo wielokrotnej weryfikacji skarżącej w tym zakresie. Skarżąca na żadnym etapie pobytu na terenie Polski i w strefie Schengen nie dopuściła się działań mogących spowodować ziszczenie się przesłanki zagrożenia bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej, czy jakiegokolwiek innego państwa Unii Europejskiej. Przeciwnie, we wcześniejszych latach działalność kierowanej przez skarżącą Fundacji była wielokrotnie wspierana, tak przez organy administracji rządowej i samorządowej, posłów na Sejm RP czy posłów do Parlamentu Europejskiego. Przejawiało się to m.in. w finansowaniu i udzielaniu pomocy materialnej określonym projektom i inicjatywom Fundacji (takim jak choćby prowadzone w Warszawie w latach 2014-2016 przez Fundację centrum pomocy Ukrainie „Ukraiński Świat"). Powyższe okoliczności oraz reakcje polityków, czy mediów zarówno w Polsce, jak i na całym świecie potwierdzają, że skarżąca nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej, ani jakiegokolwiek innego kraju. Sytuacja skarżącej była opisywana zarówno w prasie zagranicznej, jak i w polskich mediach. Powyższe dowodzi, że wydając po raz trzeci postanowienie, w którym utrzymał postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia i wykreśleniu danych z wykazu, organ powielił błąd zawarty już w postanowieniu z dnia 16 marca 2023 r.

Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzutów zawartych w skardze Sąd uznał, iż pozostawały bez wpływu na wynik sprawy. Dodatkowo Sąd stwierdził, że są one zbieżne z zarzutami skargi rozstrzygniętej wyrokiem z 29 stycznia 2021 r., sygn. akt IV SA/Wa 2176/20, a wobec tego Sąd był związany treścią tego wyroku i oceną prawną w nim zawartą.

Zdaniem Sądu, w sprawie doszło zatem do naruszenia wskazanych wyżej przepisów postępowania, poprzez wadliwe ustalenie stanu faktycznego i ocenę materiału dowodowego, a w wyniku tego organ naruszył prawo materialne, tj. art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach, poprzez jego błędne zastosowanie. W konsekwencji skutkowało to naruszeniem art. 217 § 1 i § 2 pkt 2 oraz art. 219 kpa, poprzez odmowę wydania zaświadczenia, że dane skarżącej nie figurują w wykazie, pomimo ziszczenia się przesłanek usunięcia tych danych z wykazu i wydania zaświadczenia o żądanej treści. Okoliczności te uzasadniały uchylenie zaskarżonego postanowienia, jak też utrzymanego nim w mocy postanowienia, które oparte były na tym samym, błędnym złożeniu w kwestii wpisu skarżącej do wykazu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c w związku z art. 135 ppsa, Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Z uwagi na okoliczności sprawy oraz fakt, że sprawa wpisu skarżącej do wykazu była już dwukrotnie rozpoznawana przez Sąd, a zaskarżane postanowienia były uchylane z tożsamych względów oraz fakt, że nowy dokument niejawny nie wniósł do sprawy niczego w porównaniu z takimi materiałami będącymi podstawą poprzednich postanowień negatywnych dla skarżącej – na podstawie art. 145a § 1 ppsa, Sąd zobowiązał organ do wydania postanowienia zgodnego z żądaniem i wykreślenia danych skarżącej z wykazu, o czym postanowił jak w punkcie 2. wyroku. Zauważyć przy tym trzeba, że upłynął już 5-letni termin wpisu danych skarżącej do wykazu,.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ uwzględni ocenę prawną wynikającą z niniejszego orzeczenia i na tej podstawie wyda wskazane wyżej rozstrzygnięcie.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3. sentencji na podstawie art. 200 i art. 205 § 1 ppsa, zasądzając na rzecz skarżącej kwotę 614 zł, na którą składa się wysokość uiszczonego przez nią wpisu sądowego od skargi (100 zł), ustalonego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), a także koszty zastępstwa procesowego w wysokości 480 zł, określone na podstawie §

14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1935) oraz równowartość poniesionych opłat skarbowych od pełnomocnictw (34 zł) – zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz punktem IV załącznika do ustawy z 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 2111).

ginale właściwe podpisy
godność z oryginałem

Monika Batorowska

Referent

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
Wydział IV
ul. Jasna 2/4
00-013 WARSZAWA

OPŁATA POBRANA
TAXE PERCUE-POLOGNE
Umowa z Pocztą Polską SA
ID Nr 497858/W

2023 -12- 18

R (00)459007734015076895

(00)459007734015076895

Poczta Polska
Opłata pobrana_____ zł ___ gr

2023

IV SA/Wa 2067/23

1345226 13.12.2023 03 POLECONA ZPO

Adw. Maciej Górski Kancelaria Adwokacka
Mokotowska 57 lok. 4
00-542 Warszawa

13.12.2023

1112792

190